

The background of the poster is a photograph of a vast, arid desert landscape under a clear blue sky. In the foreground, a man wearing a cowboy hat and a plaid shirt is crouched on a rocky outcrop, holding a long rifle. The terrain is dry and sparsely vegetated. In the distance, a range of low mountains is visible on the horizon.

**CORMAC
MCCARTHY**

**TÁTO
KRAJINA
NIE JE
PRE
STARÝCH**

**KNÍŽNÁ PREDLOHA
OSCAROVÉHO FILMU BRATOV COENOVCOV**

TÁTO KRAJINA
NIE JE PRE
STARÝCH

Copyright © M-71 Ltd. 2005
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2013
Translation © Ján Gavura 2013

ISBN 978-80-556-0696-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa

Cormac McCarthy

TÁTO KRAJINA
NIE JE PRE
STARÝCH

Z angličtiny preložil
JÁN GAVURA

slovarť

Autor ďakuje Inštitútu v Santa Fe za dlhodobú
spoluprácu a štvorročný štipendijný pobyt.
Zároveň by sa chcel poďakovať Amande Urbanovej.

Za svoj život som poslal do plynovej komory len jedného človeka. Istého chlapca, do komory v Huntsville. Sám som ho zatýkal aj proti nemu svedčil. Aj som za ním do väznice pár ráz zašiel. Spolu trikrát. Naposledy, keď ho mali popraviť. Nemusel som ísť, ale šiel som. A verte mi, ani trochu sa mi nechcelo. Zabil štrnásťročné dievča, a poviem vám na rovinu, nikdy som nemal bohviejakú chuť za ním chodiť, a už vôbec nie, keď ho šli popraviť, ale urobil som to. V novinách stálo, že ju zabil v afekte, ale mne povedal, že v tom žiadne emócie neboli, nieto ešte afekt. Chodili spolu, hoci mala iba štrnásť. On mal devetnásť. A povedal mi, odjakživa, čo si pamätá, chcel dakoho zabiť. Povedal, že keby ho pustili, urobil by to znova. Povedal, že vie, že pôjde do pekla. Takto na rovinu mi to vyložil. Neviem, čo si o tom myslieť. Nemám ani potuchy. Čo žijem, nikoho takého som nevidel, až mi napadlo – nebude to náhodou nejaký nový druh človeka? Sledoval som, ako ho poprúbmi pripútali ku kreslu a zavreli dvere. Vyzeral trochu nesvoj, ale to bolo asi tak šecsko. Určite vedel, že o takú štvrtlhodinku bude v pekle. Verím tomu. Myslel som na to často. Dalo sa s ním rozprávať. Hovoril mi Šerif. Nemal som ani šajn, čo mu povedať. Čo by ste povedali človeku, ktorý sa vzdal vlastnej duše? A načo by ste s ním vôbec hovorili? Dlho som to nedokázal pustiť z hlavy. A tento chlapec bol len slabý odvar toho, čo sa k nám blížilo po diaľnici.

Hovorí sa, oči sú oknom do duše. Nevieť dobre, čoho oknom by mohli byť oči, a zrejme to ani veľmi vedieť nechcem. Ale na svet sa dá dobre pozerat' aj iným spôsobom a inými očami, a práve tam to šeckeró asi speje. Ocitol som sa raz na mieste, o jakom sa mi jakživ nesnívalo. Vonku po svete chodí nefalšovaný živý prorok-ničiteľ a mne sa vonkoncom nechce postaviť sa mu zoči-voči. Je skutočný. Videl som, jakú spúšť po sebe nechával. Raz som tým jeho očiam skrížil cestu. A viac to neurobím. Nebudem pokúšať šťastie, aby som sa mu postavil a šiel bo nedajbože bládat'. Nie preto, že som už starý. Keby len to bol ten pravý dôvod. A nedá sa povedať, že by to malo záležať na tom, čo vlasne kceme urobiť. Od začiatku mi bolo jasné, že pri tejto robote musíte mať ochotu riskovať vlasný krk. To je svätá pravda. Nehovorím to tu teraz, aby som vyzeral jak brdina alebo čo. Keby to vo vás nebolo, vycítili by to. V okamihu by vás prekukli. Skorej to bude v tom, čím sa vlasne kcete stať. A človek by asi musel riskovať vlasnú dušu. A to nechcem. Dneska mi je jasné, s dušou by som ja nikdy nebahardoval.

Zástupca šerifa nechal Chigurha stáť v kúte kancelárie s rukami spútanými za chrbtom. Usadil sa do otáčavého kresla, dal si dolu klobúk, vyložil nohy a zavolať Lamarovi na mobil.

Hej, práve som dorazil. Šerif, na chrbte vám mal takú strašne divnú vecičku, kyslíkovú bombu, viete, jaká sa nosí, keď má dakto choré pľúca. V rukáve mal hadičku a na konci pištoľ na dobytok, hej, jak na bitútku. Hej, presne tak. Presne tak vyzerá. Šak uvidíte na vlasné oči, keď dorazíte. Hej, rozumiem. Mám to pod kontrolou. Jasné.

Zdvihol sa z kresla, vytiahol kľúče spoza opaska a chystal sa otvoriť zamknutú zásuvku s kľúčmi od cely. Keď sa šerifov zástupca nahol, Chigurh si čupol, spútané ruky pritiahol ku skrčeným kolenám a jediným plynulým pohybom sa posadil, potom sa prehupol dozadu, popod nohy pretiahol železka a bez najmenej námahy sa postavil. Všetko vyzeralo ako dobre nacvičená zostava. Putá prehodil zástupcovi cez hlavu, vyskočil do vzduchu, kolenami sa zozadu zaprel do mužovej šije a prudko potiahol za reťaz.

Zvalili sa na podlahu. Zástupca šerifa sa usiloval zastrčiť ruky popod reťaz, ale nepodarilo sa mu to. Chigurh poležiačky ťahal za putá, s kolenami vrazenými medzi rukami a s odvrátenou tvárou. Zástupca šerifa sa divoko metal a v polkruhu sa posúval bokom po podlahe.

Nohou skopol odpadkový kôš, odkopol stoličku cez celú miestnosť, ďalším kopancom zabuchol dvere a pristrčil k nim zhúžvaný koberec. Chrčal a ústa sa mu plnili krvou. Začal sa dusiť. Chigurh potiahol ešte silnejšie. Poniklované putá sa zaryli do kosti. Zástupcovi šerifa praskla pravá krkavica, krížom cez miestnosť vystrekol prúd krvi, zasiahol stenu a začal po nej stekať. Mužove nohy ochabovali, až napokon znehybneli. Ležal a telom mu ešte občas trhlo. Potom sa už nepohol vôbec. Chigurh ležal, zľahka dýchal, ale zovretie nepovolil. Napokon vstal, zobral zástupcovi z opaska kľúče, odomkol si putá, zástupcov revolver si strčil za pás nohavíc a vošiel do kúpeľne.

Na zápästia si pustil prúd studenej vody. Keď prestali krváčať, zubami roztrhol uterák na pásy, omotal si ich okolo zápästí a vrátil sa do kancelárie. Sadol si na stôl, provizórne obvazy prelepil páskou zo stojana a skúmať si obzeral mŕtveho muža na dlážke, ktorý naňho civel vytreštenými očami. Keď bol hotový, zo zástupcovej peňaženky vybral bankovky a peňaženku odhodil. Zobral kyslíkovú bombu s mäsiarskou pištoľou, vyšiel von a nasadol do auta zástupcu šerifa. Naštartoval, cúvol, a potom zamieril na výpadovku z mesta.

Na medzištátnej ceste si vyhlíadal osamelého vodiča zánovného Forda sedan, zapol maják a krátko zahúkal sirénou. Auto zastavilo na krajnici. Chigurh sa zaradil za voz. Vypol motor, cez plece si prehodil nádobu a vystúpil. Vodič ho sledoval v spätnom zrkadle.

Deje sa niečo, strážnik? opýtal sa.

Bolí by ste taký láskavý a vystúpili z vozidla, pane?

Muž otvoril dvere a vystúpil. Čo to má znamenať? opýtal sa.

Prosím, odstúpte kúsok od vozidla.

Muž odstúpil niekoľko krokov nabok. Chigurh videl, ako sa mu v očiach začínajú zračiť pochybnosti o neznámom človeku zababranom krvou, ale prišli neskoro. Po-

ložil mužovi ruku na čelo ako nejaký duchovný liečiteľ. Piest zasýčal a cvakol, ako keby sa zatvorili dvere. Muž sa nehlučne zosunul na zem, v čele mal okrúhlu dieru, bublala v nej krv a začala mu stekať do očí, odnášajúc so sebou posledné zvyšky viditeľného sveta. Chigurh si utrel ruku do vreckovky. Len som nechcel, aby ste zababrali auto krvou, povedal.

Moss sedel s opätkami vrazenými do sopečného štrku na hrebeni a nemeckým triédrom s dvanásťnásobným priblížením prehľadával púšť pod sebou. Klobúk mal posunutý do tylu. Lakte si podoprel kolenami. Cez plece mal na koženom remeni prehodenú pušku – dvestosedemdesiatkalibrovú mauserku 98 s ťažkou hlavňou a laminovanou pažbou z javora a orecha. Pripevnený puškohľad Unertl mal rovnaké priblíženie ako triéder. Antilopy sa pásli o niečo vyššie kilometra ďalej. Slnko nad horizontom nesvietilo ani len hodinu, tieň hrebeňa, zakrpatenej juky a skál sa ťahal dodaleka po planine pod ním. Niekde tam sa skrýval aj Mossov tieň. Zložil ďalekohľad a posediačky skúmal krajinu. Ďaleko na juhu drsné vrchy Mexika. Riečne pereje. Na západe spálená terakotová hlina zvlne-ných kopcov. Sucho si odpľul a utrel si ústa do bavlnenej košele na pleci.

Puška strieľala v polminútovom intervale. Na jeden kilometer to robilo pätnásť centimetrov. Na strelbu si vybral stanovisko pod dlhou lávovou sutinou, optimálne, aspoň čo sa týka vzdialenosti. Kým sa tam však dostane, prejde hodina a antilopy sa pri pasení pomaly vzdalovali. Tešilo ho iba, že nefúka vietor.

Keď došiel na úpätie sutiny, pomaly sa nadvihol a pohľadal antilopy. Našiel ich skoro na tom istom mieste, kde ich videl naposledy, ale aj tak by musel strieľať takmer

šesťsto metrov. Ďalekohľadom sledoval zvieratá. V rozochvenom ťažkom vzduchu sa mu mihali pred očami. Nad zemou sa kúdolil prach a peľ. Nikde inde nebol vhodný úkryt, má len jednu šancu na výstrel.

Zvalil sa do sutiny, vyzul si topánku a položil ju na skalu. Prednú časť pažby oprel o koženú sáru, palcom odistil zbraň a pozrel do puškohľadu.

Všetky zvieratá stáli vzpriamene, so zdvihnutými hlavami a pozerali naňho.

Dopekla, povedal. Slnko mal za chrbtom, nemohli zbrať jeho odraz na šošovke puškohľadu. Musia vidieť jeho.

Spúšť Canjar na puške bola nastavená na 255 gramov, Moss si čo najopatrnejšie prisunul k sebe pušku a topánku a znova si ďalekohľadom premeral horizont. Vlasový kríž v puškohľade posunul kúsok nad chrbát antilopy, z ktorej bolo vidieť najväčšiu časť tela. Presne vedel, ako guľka klesá v stometrových intervaloch. Istý si nebol akurát vzdialenosťou. Priložil prst k ohybu spúšte. Zlatá retiazka s diviáčim tesákom, čo mal na krku, sa stočila k laktú zapretému o skalu.

Aj pri značnej hmotnosti hlavne a brzde na ústí trhlo puškou dohora. Keď v puškohľade znova pohľadal zvieratá, stáli presne ako predtým. Desatigramovej guľke trvalo prekonanie vzdialenosti takmer sekundu, zvuku pušky najmenej raz toľko. Zvieratá pozerali na obláčik prachu, kde sa guľka zaryla do zeme. Potom sa splašili. Okamžite nabrali plnú rýchlosť a uháňali vyschnutým bahniskom s dlhým burácaním výstrelu za päťami. Zo všetkých strán sa na ne valila ozvena, čo sa v samote včasného rána ešte raz vrátila z planiny.

Postavil sa a sledoval ich útek. Zdvihol ďalekohľad. Jedno zo zvierat zaostávalo a napádalo na zadnú nohu. Guľka, zrejme odrazená od drobného štrku, zasiahla antilopu zozadu do ľavého stehna. Oprel sa a odpľul si. Dopekla, povedal.

Sledoval zvieratá, až kým sa nestratili za skalnatým výbežkom na juhu. Svetlooranžový prach, čo zavisol v bezvetrí ranného svetla, redol a napokon sa celkom rozptýlil. Vyprázdnené suché bahnisko zalialo slnko, všade zavládlo ticho. Akoby sa tu nikdy nič nestalo. Sadol si, natiahol si topánku, zdvihol pušku a vybral z komory prázdnu nábojnicu. Vložil ju do vrečka na košeli a zastil uzáver na zbrani. Prehodil si pušku cez plece a vykročil.

Cesta cez bahnisko mu trvala dobrých štyridsať minút. Potom zamieril dohora po dlhom sopečnom svahu a pokračoval po hrebeni na juhovýchod, odkiaľ mal výhľad na územie, kde zmizli antilopy. Znova si pomaly ďalekohľadom prezrel terén. Po planine sa motal veľký čierny pes bez chvosta. Pristavil sa pri ňom. Zviera malo obrovskú hlavu, zastrešené uši a vážne krívalo. Zastavilo sa. Obzrelo sa. Potom šlo ďalej. Zložil ďalekohľad, stál a pozoroval ho.

Prešiel po hrebeni s palcom zastrčeným pod remeň pušky a klobúkom narazeným do tyla. Košeli na chrbte mal už premočenú od potu. Na skalách vyryté obrazce staré hádam tisíc rokov. Urobili ich lovci – presne takí ako on. Okrem tejto pamiatky po nich nič neostalo.

Na konci hrebeňa našiel kamenný žlab a zarastenú cestičku nadol. Kandelila a zakrpatené akácie. Sadol si na skaly, zaprel sa laktami do kolien a ďalekohľadom prehľadával okolie. Na planine čosi vyše kilometra od neho stáli tri vozy.

Spustil ruku s ďalekohľadom a voľným okom prebehol po celom horizonte. Potom si znova priložil k očiam ďalekohľad. Zdalo sa, že na zemi ležia ľudia. Topánky zarazil do kamenia a zaostril. Vozy boli terénne pikapy s náhomom na štyri kolesá alebo Fordy Bronco s veľkými terénnymi pneumatikami, navijakmi a s radom svetiel na streche. Podľa všetkého boli muži mŕtvi. Zložil ďalekohľad. A znova ho dvihol k očiam. Spustil ďalekohľad

na hrud' a ostal sedieť. Nič sa nehýbalo. Sedel tam ešte hodný čas.

Keď sa blížil k autám, odistenú pušku mal zvesenú a pritisnutú k boku. Zastal. Skúmal okolitú krajinu a terénne autá. Na všetkých boli stopy po streľbe. Niektoré guľky prevrtali plech rad-radom v rovnomernej línii a bolo mu jasné, že ich zanechala automatická zbraň. Len máloktoré sklo ostalo neporušené a väčšina pneumatík mala prestrelené plášte. Stál a načúval.

V prvom aute ležal mŕtvy chlap zvalený krížom cez volant. V riedkej zožltnutej tráve za autom videl ďalšie dve telá. Na zemi zaschnutá čierna krv. Opäť zastal a napínal sluch. Nič. Bzukot múch. Obišiel auto zozadu. Našiel veľkého mŕtveho psa podobného tomu, akého videl krívať po planine. Ktosi mu strelil do brucha. O kúsok ďalej ležal tretí chlap s tvárou zaborenou do trávy. Cez okno pozrel na muža vo voze. Mal prestrelenú hlavu. Všade krv. Zamieril k druhému autu, ale bolo prázdne. Pristavil sa pri treťom tele. V tráve bola pohodená brokovnica. Krátka hlaveň nasadená na pažbe pištole, okrúhly zásobník na dvadsať nábojov. Drgol špicou do mužovej topánky a znova prebehol pohľadom po línii nízkych kopcov naokolo.

Tretí voz bol Ford Bronco so zvýšeným podvozkom a s tmavými dymovými sklami. Podišiel k dverám na strane vodiča a prudko ich otvoril dokorán. Zo sedadla naňho pozrel muž.

Moss sa zatackal a namieril naňho. Muž mal tvár samá krv. Pohlol suchými perami. *Agua, cuate*, povedal. *Agua, por Dios*.

V lone mal krátky ručný samopal H&K v čiernom nylonovom puzdre so závesným remeňom. Moss podišiel bližšie, vzal samopal a ustúpil. *Agua*, povedal znova muž. *Por Dios*.

Nemám vodu.

Agua.

Moss nechal dvere otvorené, prehodil si H&K cez plece a odstúpil od voza. Muž ho uprene sledoval. Potom obišiel spredu voz a otvoril dvere na druhej strane. Odistil západku a preklopil sedadlo dopredu. Nákladný priestor vzadu zakrývala kovovostrieborná celta. Odhrnul ju. Tehličky zabalené do plastu, poukladané v rade na seba. Z muža na sedadle nespúšťal oči, vytiahol nôž a urobil do jedného balíčka otvor. Vysypal sa hnedý prášok. Naslinil si prst a namočil ho do prášku. Privoňal. Utriel si prst o džínsy a celtu zatiahol, tak ako bola predtým. Odstúpil od auta a znova sa rozhlíadal po okolí. Nikde nič. Urobil ešte pár krokov a ďalekohľadom prehľadal kopce na horizonte. Potom lávové hrebene. Rovinu na juhu. Vybral vreckovku, vrátil sa a dočista poutieral všetko, čoho sa mohol dotknúť. Kľučku na dverách, západku na sedadle, celtu aj plastový balíček. Prešiel na druhú stranu a zotrel z auta všetky odtlačky. Uvažoval, čoho sa ešte mohol chytiť. Vrátil sa k prvému vozu, vreckovkou otvoril dvere a nazrel dnu. Otvoril skrinku na strane spolujazdca a znova ju zatvoril. Skúmavo si obzeral muža zvaleného na volante. Nechal dvere otvorené a prešiel k autu zo šoférovej strany. Dvere boli rozstrieľané na sito. Predné sklo. Malý kaliber. Šesť milimetrov. Možno broky štvorky. Tvar náboja tomu nasvedčoval. Otvoril dvere a stlačil ovládač okna, ale kľúč v štartéri nebol otočený. Zabuchol dvere. Stál tam a sledoval nízke pahorky.

Čupol si, zhodil z pleca pušku a položil ju do trávy. Zobral automat H&K a dlaňou zatlačil uzáver dozadu. V komore bol stále náboj, ale v zásobníku ostali už len dva. Privoňal k hlavni. Zaczakol zásobník, prehodil si pušku cez plece, puzdro s automatom si prevesil cez druhé plece a vybral sa k veľkému Fordu Bronco. Mužovi v aute ukázal zásobník. *Otra*, povedal. *Otra*.

Muž prikývol. *En mi bolsa*.

Anglicky. Hovoríte po anglicky?

Muž neodpovedal. Pokúsil sa naznačiť čosi bradou. Moss uvidel dva zásobníky, trčali mužovi z vrecka plátenného saka. Natiahol sa k nim, vybral ich a odstúpil. Pach krvi a výkalov. Jeden plný zásobník zasunul do samopalu, druhý si schoval do vrecka. *Agua, cuate*, hovoril muž.

Moss si skúmavo obzeral krajinu. Vravím vám, nemám vodu, povedal mužovi.

La puerta, ozval sa muž.

Moss sa na ňom pristavil pohľadom.

La puerta. Hay lobos.

Nijaké *lobos* tam nie sú.

Sí, sí. Lobos. Leones.

Moss pribuchol laktom dvere.

Vrátil sa k prvému autu, zastal a zahľadel sa na dvere na strane spolujazdca. Neboli na nich diery po streľbe, ale na sedadle videl krv. Kľúč ostal v zapalovaní. Nahol sa a otočil ním v štartéri. Potom stlačil ovládač okna a sklo sa pomaly vysúvalo v drážke. V okne uvidel dve diery po guľkách a znútra jemný poprašok zaschnutej krvi. Stál a uvažoval. Sklopil pohľad na zem. V hline videl krvavé škvrnky. Na tráve krv. Pozrel na stopu ťahajúcu sa na juh cez kalderu, odkiaľ prišlo auto. Toto musel byť posledný strelec, čo ostal nažive. A nebol to vysmädnutý *cuate* z Fordu.

Vystúpil na planinu a obchádzal ju veľkým oblúkom. V riedkej tráve na slnku hľadal stopy po kolesách. Potom zamieril tridsať metrov rovno na juh, a keď narazil na mužovu stopu, vydal sa po nej, až kým nenašiel v tráve ďalšie krvavé stopy. Zakrátko krvi pribudlo.

Ďaleko nezájdeš, povedal si. Možno si myslíš, že hej. Ale to nebude tvoj prípad.

Nechal stopu tak a vystúpil na najvyšší bod, odistený samopal H&K pripravený pri boku. Prezrel si ďalekohľadom krajinu. Nič. Stál a prstom sa hral s diviačím klom na košeli. Niekde tam si zaliezol, povedal, sleduješ, či ti

nejdem po krku. Nemáš šancu. Nájdem ťa skorej jak ty mňa.

Čupol si, oprel sa laktami o kolená a ďalekohľadom prešiel každý kút na vrcholoch hrebeňa nad údolím. Sadol si, prekřížil nohy a prechádzal terén pred sebou pomalšie, zložil ďalekohľad a ostal nehybne sedieť. Už len pozor, povedal, aby ťa tu teraz niekto neodbachol.

Otočil sa a pozrel na slnko. Bolo okolo jedenástej. Ťažko povedať, kedy sa to tu zomlelo. Včera v noci? No mohlo to byť aj predvčerom. Alebo predpredvčerom.

A ktovie, mohlo sa to stať aj dneska.

Zdvihol sa slabý vietor. Posunul si klobúk do tyla, utrel čelo šatkou a potom si ju zastrčil do zadného vrecka na džínsoch. Uprel zrak na nevysoký skalnatý hrebeň na východnej hranici údolia.

Nič zranené neleze do kopca, povedal. Tak to už chodí.

Výstup na hrebeň nebol vôbec ľahký a blížilo sa už popoludnie, kým sa dostal na vrchol. Ďaleko na severe videl v rozochvenom zrkadliacom sa vzduchu obrysy uháňajúceho nákladného auta s príviesom. Pätnásť kilometrov. Možno dvadsať. Dialnica číslo 90. Usadil sa a ďalekohľadom prebehol po krajine. Potom sa zarazil.

Na úpätí skalného žlabu na kraji planiny zbadal drobnú modrú škvrnu. Dôkladne si ju obzeral. Nič sa nepohlo. Preskúmal priestor okolo. Potom sa odznova pustil mapovať ďalekohľadom krajinu. Ubehla takmer hodina, kým sa postavil a vykročil nadol.

Mŕtvy muž sa opieral o skalú, poniklovanú policajnú automatickú pištoľ štyridsaťpäťku mal pripravenú v tráve medzi nohami. Sedel vystretý, ale po smrti sa zosunul nabok. Oči mal otvorené. Akoby sa pozeral na čosi drobné v tráve. Na zemi a skale za mužom boli stopy krvi. Slnko sem ešte nepreniklo a krv si zachovala tmavočervený odtieň. Moss zdvihol automat, zatlačil palcom na poistku a spustil úderník spúšte. Kvokol si a pokúsil sa utrieť krv z pištole o nohavice mŕtveho, ale bola už zaschnutá.

Postavil sa, pištoľ si zastrčil dozadu za opasok, posunul si klobúk do tyla a utrel spotené čelo rukávom košeľa. Obrátil sa a začal skúmať okolitú krajinu. Pri mužovom kolene stála masívna kožená aktovka a Moss vedel bez najmenších pochybností, čo v nej nájde. Zmocnil sa ho taký strach, až sa tomu sám čudoval.

Napokon ju predsa len zobral, urobil pár krokov, sadol si do trávy, stiahol pušku z pleca a dal ju nabok. Sedel s rozťahnutými nohami, H&K v lone a medzi kolenami postavená aktovka. Sklonil sa, odopol obidva remence a stlačil mosadznú sponu, nadvihol chlopňu a preložil ju na druhú stranu.

Aktovka bola napchatá až po okraj stodolárovými bankovkami. Zväzky bankoviek boli preplepené páskou s pečiatkou nominálnej hodnoty 10 000 dolárov. Nevedel presne, koľko to môže byť, ale vedel si to celkom dobre predstaviť. Sedel tam a pozeral na peniaze, potom prehodil chlopňu cez aktovku a ostal sedieť so sklonenou hlavou. Pred sebou mal svoju budúcnosť. Každý boží deň, od svitu do mrku, až kým neumrie. A to všetko zhmotnené v dvoch desiatkach kíl papiera v jednej taške.

Zdvihol hlavu a poobzeral sa po planine. Ľahký vetrík zo severu. Chladno. Slnéčno. Jedna hodina popoludní. Pozeral na mŕtveho muža v tráve. Na jeho kvalitné čižmy z krokodílej kože, plné černejúcej krvi. Koniec života. Tu, na tomto mieste. Pozrel na vrchy na juhu. V tráve sa pohol vietor. Ticho. Zacykol sponu na aktovke, zapol obidva remence, postavil sa, prehodil si pušku cez plece, vzal aktovku, automat a svoje ostatné veci a vydal sa na cestu.

K svojmu pikapu by poľahky trafil kedykoľvek, no začal uvažovať, či by nebolo lepšie vydať sa púšťou po vlastných a v noci. Musel si však dávať pozor na mohavské štrkáče. Keby ho v tme nejaký pohrýzol, s najväčšou pravdepodobnosťou by skončil ako nešťastníci tohto podareného večierka a aktovka by aj so svojím obsahom skončila v rukách ďalšieho šťastlivca. Proti tomuto po-